

Tiananmen e o lado escuro do denguismo

Descrición

En 1981, o comité central do PCCh aprobou por unanimidade unha resolución sobre “algúns problemas na historia do noso Partido”. Nela facíase avaliación do maoísmo, aplicando a devandito período o balance suxerido polo propio Mao a propósito da Revolución Cultural: 70 por cento de acertos, 30 por cento de erros.

En 1981, o comité central do PCCh aprobou por unanimidade unha resolución sobre “algúns problemas na historia do noso Partido”. Nela facíase avaliación do maoísmo, aplicando a devandito período o balance suxerido polo propio Mao a propósito da Revolución Cultural: 70 por cento de acertos, 30 por cento de erros.

O tempo do denguismo, a segunda fase de desenvolvemento trala proclamación da República Popular China, chegou ao seu termo con Xi Jinping. E a pregunta pode ser obrigada: Propiciará este unha resolución similar? Ata agora, o principal pronunciamento de Xi neste aspecto abunda na idea de que “nin a reforma oponse ao maoísmo nin o maoísmo oponse á reforma”. Ao PCCh preocúpalle o sentido da continuidade e fiel á tradición cultural do país non fará condenas categóricas. Equilibrio e adaptación. Por outra banda, Xi resucitou instrumentalmente algunhas aseveracións maoístas á vez que ben podería aspirar a situarse por diante do propio Deng na xerarquía histórica do liderado chinés.

A máis frecuente crítica ás políticas voluntaristas de Mao contrasta coa boa consideración xeral do pragmático Deng. Este, con todo, ten tamén o seu lado escuro. A reforma e apertura foi un éxito en termos xerais, pero os “efectos indesexados” colean aínda hoxe en día: desde a exacerbación das desigualdades á perda de cohesión territorial, desde a super explotación da man de obra á implementación cruel das políticas de control demográfico, etc. E, por suposto, o auxe por todas as partes da corrupción, o proxectil con xarope que dicía Mao. Hoxe, a segunda potencia económica do mundo ten un Índice de Desenvolvemento Humano que a sitúa na posición 86, por detrás de Alxeria. A Xi, principalmente, tócalle corrixir os múltiples desequilibrios orixinados por unha das máximas daquel período: primeiro eficacia, despois xustiza.

Un lugar especial en todo caso merece a crise de Tiananmen en 1989, convertida en Occidente -tamén co seu lado escuro e non poucos transos similares- en paradigma dos límites da reforma. Non falta quen relacione a negativa do Partido a efectuar unha nova lectura daquel dramático episodio co feito de que figuras como Jiang Zemin ou Li Peng, entón secretario xeral do PCCh e primeiro ministro respectivamente, desempeñaron un papel activo na culminación represiva da decisión final e que ambos os dous seguen vivos. Quizais. Pero o concurso definitivo para aquel trágico desenlace foi a posición de Deng Xiaoping, sen dúbida.

Cal será o balance do denguismo? Haberá outra resolución como a de 1981? Cal será a porcentaxe de acertos e erros de Deng? A axenda política que enfronta o PCCh na actualidade, inmerso nunha crise de supervivencia doutro signo marcada polo incremento das tensións estratéxicas, pode aconsellarlle non distraer a atención. No plano interno a súa axenda apunta á superación de moitas das causas que están na orixe daquela crise: construír unha sociedade de benestar, cercar a corrupción, eliminar a pobreza, mitigar os desequilibrios, mellorar a gobernanza, etc.

Aínda así, máis cedo que tarde, como fixo en 1981, o PCCh terá que afrontar a necesidade dun pronunciamento máis obxectivo do diagnóstico aínda hoxe oficial que cualifica o sucedido como unha “rebelión contrarrevolucionaria”. Por mais que se depositen toneladas de silencio sobre aqueles días de xuño, a verdade acabará aflorando. E naquela deriva, a propia responsabilidade do PCCh tamén debe ser dirimida.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

China e o mundo chinês

ETIQUETAS

China PCCh Xi Jinping Tiananmen 1989 Denguismo

IDIOMA

Galego

INVESTIGACION

Observatório da Política Chinesa

Data de criação

Maio 31, 2019

Metacampos

Autoria : 3717

Datapublicacion : 2019-05-31 00:00:00